

РЕШЕНИЕ

№ 423

гр. Благоевград, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети юни през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Миглена Йовкова
Гюлфие Яхова

при участието на секретаря Анастасия Фотева
като разгледа докладваното от Надя Узунова Въззивно гражданско дело №
20231200500503 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Б. Б. Г., подадена
чрез пълномощника ѝ против Решение № 500945/30.12.2022г., постановено
по гр.д.№ 270/2021 г. по описа на РС – гр. Разлог, в частта, с която иска е
уважен.

Жалбоподателят счита решението в атакуваната част за
незаконосъобразно, тъй като искът е недоказан по основание и размер. Счита
за неправилно приетото от РС, че сключения договор за цесия от датата
14.9.2020 между „ЕОС Матрикс“, ЕООД и К.И.Ч. е неотносим към спора.
Сочи, че по силата на договора материалноправното вземане, въз основа на
което е образувано изпълнителното дело е прехвърлено на друг кредитор, за
което ЧСИ е уведомен с молба на „ЕОС Матрикс“, ЕООД вх. № 17337/16.9.20
г. като на същата дата е изпратено уведомление до длъжника. От тази дата
съгл. чл. 99, ал 4 ЗЗД длъжника и всички трети лица, вкл. ЧСИ са уведомени
за цесията, поради което тя е относима към спора.

Счита, че неправилно съдът е приел, че ЧСИ не е конституирал
цесионера поради факта че не му е представил уведомленията за цесията.
Третите лица се считат за уведомени от датата на уведомяване на длъжника,

като не е необходимо те да са получили уведомление за същата.

ЧСИ е бил длъжен да конституира като страна в производството цесионера след като му е представен договора за цесия, което той погрешно е отказал. ЧСИ не може от това свое неправомерно поведение да черпи права и да завежда иск за недължими суми от ответницата. Със сключването на договора за цесия, цесионерът придобива вземането заедно с всички принадлежности, вкл. с правото на принудително изпълнение, с което цедентът е разполагал.

Сочи, че няма данни по изп. дело К.И.Ч. да е уведомяван за прекратяване на производството по изп. дело, не е изразявал становище и претенции относно дължимостта на таксите, и не е имал възможност да обжалва съответните действия на ЧСИ, които го засягат.

Жалбоподателят счита, че не се дължат такси и разноски от длъжника след като делото е прекратено, позововайки се на чл. 79, ал. 1 и 2 от ГПК.

В с.з. въззиваемия оспорва жалбата като неоснователна като моли решението, което счита за правилно и законосъобразно, да се потвърди.

БлОС счита жалбата за допустима - подадена е от лице с правен интерес, срещу подлежащ на атакуване съдебен акт, в предвидения в закона срок.

Решението е валидно и допустимо.

За преценка доводите в жалбата, по които въззивната инстанция дължи произнасяне съобразно чл. 269, изр. 2 от ГПК, съдът съобрази следното:

Производството е образувано по реда на чл. 422 от ГПК, след подадено възражение от длъжника в заповедното производство - от Б. Б. Г. срещу издадена в полза на ЧСИ В. Т. заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № № 505022/14.12.2020 г. по ч.гр.д. 1267/20 г. по описа на РС-Разлог за заплащане на суми, за които по изп.д. 1073/2013 г. е издадена сметка № 0000036777/29.09.2020 г. от ЧСИ за такси, дължими от длъжника.

Видно от съдържанието на сметката с нея е начислена такса по т. 3 от ТТРЗЧСИ за извършване на справка за длъжника и неговото имущество в размер на 20 лв.; такса по т. 4 от ТТРЗЧСИ за изпращане на документи по пощата – 40 лв.; такса по т. 5 от ТТРЗЧСИ за изготвяне и връчване на книжа – общо 100 лв.; такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ в размер на 13 50,42 лв. и доп. разноски по т. 31 от 9,24 лв. С начисляване на 20 % ДДС сумата възлиза на

1 851, 74 лв.

Първоинстанционният съд е приел, че от материалите от приетото като доказателство копие на изпълнително дело № 404/2011 г. по описа на ЧСИ В. Т., рег. № 795 се установява, че изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя ОББ АД срещу 5 физически лица, измежду които е и ответницата Б. Б. Г..

Приел е, че по изп. дело спрямо Б. Б. Г. ЧСИ е извършил справка от НБД“Население“ за три имена, ЕГН, месторождение, постоянен и настоящ адрес, семейно положение, родствени връзки; справка от НОИ, от регистъра за актуалното състояние на трудовите договори на длъжника; изискал е информация на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 от ДОПК, като на 20.1.2013 г. В. Т. като ЧСИ е входирила електронно искане с вх. № 0100И0031477 до НАП за издаване на документ на основание чл. 191, ал. 4 от ДОПК и чл. 74, ал. 1, т. 4 от ДОПК; за същата информация е отправила и искане с изх. № 16268/14.5.2015 г.; както е и изискала от Служба по вписванията Разлог справка за притежавани от Г. недвижими имоти за периода 1.1.1992 г. до 15.6.2020 г.; като отново е извършила справка за актуален настоящ и постоянен адрес, справка за родствени връзки.

Въз основа на тези факти, установяващи извършването на повече от 4 бр. справки от образуване до приключване на изп. производство, РС е приел за доказано, извършването на 4 бр. справки, за които се претендира заплащането им на основание по т. 3 от ТТРЗЧСИ. Според т. 3 от ТТРЗЧСИ за извършване на всяка справка за длъжника и неговото имущество се събира такса 5 лв. или за 4-те бр. справки се дължи претендираните на това основание сума от 20 лв. /4x5/.

Видно от мотивите на атакуваното решение, първоинстанционният съд е приел за установено извършването и по т. 4 от Тарифата на изпращани по пощата на призовки, писма, уведомления и т.н. на Б. Г., повече от 4 пъти предвид данните от изп. дело за изпращането ѝ по пощата с обратна разписка на писма с изх. № 05225/22.6.2011 г., изх. № 05957/12.7.2011 г. и изх. № 088894/20.10.2011 г.; съобщения за възобновяване на изп. дело; известие за доставяне на уведомление за наложен заповест и още 2 писма.

От така установените за извършени повече от 4 бр. изпращани по пощата до Б. Г. уведомления и книжа от образуване до приключване на изп.

производство - РС е приел за доказано, извършването на действия по т. 4 от ТТРЗЧСИ, която точка предвижда за всяко изпращане по пощата на призовка, препис от жалба, уведомление и книжа да се събира такса от 10 лв., поради което съдът е уважил вземането на ищеца по т. 4 от ТТРЗЧСИ за сумата от 40 лв. за претендираните 4 бр. изпращения до Б. Колева на книжа по пощата.

Счел е първоинстанционният съд за основателно и вземането за 100 лв. по т. 5 от ТТРЗЧСИ, предвиждаща за изготвяне и връчване на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, вкл. за връчване на изявление на вискателя по чл. 527, ал. 2 и 3 от ГПК да се събира такса от 20 лв. За да счете вземането за основателно е приел за установено, че по изпълнителното дело са извършени следните, попадащи в цитираната точка действия, а именно- изготвено от ЧСИ писмо, адресирано до НАП и връчено от негов служител; изготвени от ЧСИ призовка и покана за принудително изпълнение, изпратени за връчване на длъжника Б. Г. чрез служител на ЧСИ; изготвен от ЧСИ протокол от 27.8.2020 г. и съобщен на Г. от служител на ЧСИ; изготвено от ЧСИ съобщение до Б. Г. за дължимите суми, изпратено ѝ за връчване чрез служител на ЧСИ; изготвено от ЧСИ съобщение до длъжника за връчване на сметка № 36777/29.9.2020 г., изпратено също за връчване чрез служител на ЧСИ.

От доказаното извършване на 5 бр. действия, попадащи в обхвата на т. 5 от ТТРЗЧСИ, за всяко от което се дължи по 20 лв., РС е уважил вземането за 100 лв.

С оглед изложеното несъстоятелно е направеното в жалбата възражение, че не са доказани претендираните суми по основание и че в решението те са посочени бланкетно. Не само, че са достатъчно индивидуализирани действията на ЧСИ в решението от първоинстанционния съд, но съдът е посочил и съответния номер на листа от изпълнителното дело, обективиращ съответното действие, като конкретни доводи срещу обосноваността на така приетите за установени факти жалбоподателят не навежда.

Затова решението за приетото от РС за дължимостта на претендираните суми за такси по т. 3, 4 и 5 от ТТРЗЧСИ, за извършените от ЧСИ действия, извършването на които действия се установява от изпълнителното дело, БлОС счита за правилно и законосъобразно.

Първоинстанционният съд обосновава е приел въз основа на събраните

от него доказателства за установени фактите, от които е извел законовото задължение на ответника към ищцата на основание чл. 79, ал. 1 и 2 ГПК.

Разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ГПК регламентира общия принцип за отговорността за разноси в изпълнителното производство, че са сметка на длъжника, освен в изрично посочените от закона случаи. В следващата ал. 2 изрично е разпоредено, че когато таксите по изпълнение не са внесени от взыскателя, те се събират от длъжника. В т. 11 изр. 1 от ТР № 2/2013 от 26.6.2015 г. по т.д. 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието че, ако взыскателят не е внесъл авансово дължима такса, частният съдебен изпълнител я събира от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 от ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса.

В случая е установено, че таксите по и по т.т. 3, 4, 5 от ТТРЗЧСИ, за които иска е уважен от РС не са платени авансово от взыскателя и че длъжникът отговаря за тях, поради което решението в атакуваната част, с която иска е уважен следва да се потвърди.

Доводите в жалбата свеждащи се до осъществена цесия в хода на изпълнителното дело със сключването на договор за цесия на 14.9.2020 г., с който вземането, предмет на изп. дело е прехвърлено от „ЕОС Матрикс“, ЕООД на К.И.Ч. не са основание за друг извод.

В процесния случай не се установява след датата на цесията - 14.9.2020 г. да се извършвани действия от ЧСИ, за които е издадена сметката по чл. 79 от ЗЧСИ, сумите по която са предмет на установяване в настоящото исково производство. Видно е, че таксите се претендират за действия, които са извършвани преди цесията, поради което сочения от жалбоподателя факт за смяна на взыскателя е неотнормим към предмета на делото. За сторените действия, които са осъществени от ЧСИ по искане на цедента /т.е преди цесията/ се дължат съответните такси от длъжника независимо от последващото прехвърляне на вземането, предмет на изпълнителното дело. Тезата на жалбоподателя би била от значение, ако след цесията и след като ЧСИ е бил уведомен за нея - са поискани от цедента /от стария кредитор/ извършване на действия и ако такива са извършени от ЧСИ. Тогава таксите за извършването им не би имало основание да се претендира заплащането имв от длъжника, тъй като прехвърленото вземане включва и правото по принудителното му събиране и исканията за конкретните действия, които се

предприема от ЧСИ за реализирането му след цесията принадлежи на новия кредитор. Настоящата хипотеза както вече се отбеляза не е такава. След уведомяване на ЧСИ за цесията няма искане от цедента за действия, таксите, по които да се предмет на настоящото производство.

По отношение таксата по чл. 26 от ТТРЗЧСИ.

Видно е, че РС при изчисляване ѝ се е съобразил с молбата на „ЕОС Матрикс“, ЕООД депозирана на 16.9.2020 г., с която възискателят е направил искане за прекратяване на делото, на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК и която съдържа изявлението му, че задължението към него е погасено изцяло с посочване, че по сметката му са постъпили плащания в общ размер на 13 082 лв.

Възражението в жалбата, че липса правно основание за нейното начисляване /определяне и претендиране/, доколкото няма суми, събрани в хода на изпълнителното производство към датата на прекратяването му, БлОС намира за несъстоятелно. Твърдението за липса въобще на събрани суми по изп. дело се опровергава от отбелязванията, които са направени от ЧСИ върху изпълнителния лист, сочещи на обратното и от изявлението на „ЕОС Матрикс“, ЕООД, с което той като възискател признава, изпълнението изцяло на задължението, предмет на изпълнителното дело.

БлОС счита, че правилно РС се е съобразил с изявлението на „ЕОС Матрикс“, ЕООД, че сумата му е изцяло платена.

Именно поради цитирането от жалбоподателката на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, който разписва цесията спрямо нея като длъжник да има действие от деня когато ѝ е съобщена и предвид, че не ѝ съобщена означава, че цесията няма действия спрямо нея.

Следователно предвид изявлението на възискателя, че сумата е платена, за което няма пречки да е станало директно, без да е постъпвала по изпълнителното дело, то това плащане и по-конкретно на кой е било дължимо, предвид цесията - на новия или стария кредитор - е от значение за взаимоотношенията между кредиторите, тъй като действието по преминаване на вземането от предишния върху новия кредитор настъпва със сключване на цесията, но цесията е без значение за евентуално сторено плащане от длъжника на стария кредитор, от който изхожда изявлението по изп. дело, тъй като цесията не е съобщена на длъжника/жалбоподател.

Задължението за погасяване на задължението към новия кредитор възниква за длъжника след като е уведомен за цесията.

Поради изложеното за несъстоятелност на доводите в жалбата решението на първоинстанционния съд , с което е счетено, че задължението по т. 26 на Б. Г. за припадащата се 1/5 част възлиза не на 1 350 лв., а на 402,54 лв. от изцяло дължимата се такса от 2012, 70 лв. и за дължимост на таксите по т. 3, 4 и 5 от ТТРЗЧСИ като правилно и законосъобразно БлОС потвърждава.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, БлОС

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 500945/30.12.2022г., постановено по гр.д.№ 270/2021 г. по описа на РС – гр. Разлог, в атакуваната част, с която иска е уважен

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____